

Sygn. akt III Kow.875/15pr

POSTANOWIENIE

Dnia 27.08.2015r.

Sąd Okręgowy w S. Wydział III Penitencjarny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO w S. Jan Filipczyk

Protokolant sekretarz sądowy Izabela Tates

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w S. del. do Prokuratury Okręgowej wS.- Dariusza Iwanowicza oraz Zastępcy Kierownika D. Penitencjarnego Aresztu Śledczego w S. - P. G.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Areszcie Śledczym w S. Oddział Zewnętrzny w U. wniosku **skazanego A. T. s. E.** o udzielenie mu przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności oraz po wysłuchaniu Prokuratora, który wnosił o nie uwzględnienie wniosku

na podstawie art.153§2kkw

p o s t a n o w i ł:

1. odmówić **skazanemu A. T. s. E.** udzielenia przerwy w odbywaniu kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 13.10.2014r., sygn. akt XIV K 521/13, Sądu Rejonowego w L., Wydział Zamiejscowy w B. z dnia 17.11.204r., sygn. akt VII K 65/14, Sądu Rejonowego w S. z dnia 2.10.2013r., sygn. akt XIV W 5898/13;
2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych i obciążyć nimi Skarb Państwa;

UZASADNIENIE

Skazany A. T. złożył do Sądu wnioski o udzielenie przerwy w odbywaniu kary, uzasadniając go chęcią udzielenia konkubinie pomocy w wykonaniu remontu mieszkania położonego w D.K.. Podniósł ponadto, że zamierza spłacić zadłużenie mieszkania oraz zorganizować opał na zimę.

Wniosek nie jest zasadny.

Na wstępie przytoczyć należy stanowisko Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 11 stycznia 2012 r. w sprawie II AKzw 1397/11 z którego wynika, że „przerwa w wykonaniu kary pozbawienia wolności jest instytucją szczególną postępowania wykonawczego, stanowiącą wyjątek od zasady, w myśl której kara ta powinna być wykonywana w sposób ciągły, a więc przesłanki jej udzielania powinny być interpretowane ściśle. Wskazać bowiem trzeba, że pozbawienie człowieka wolności zawsze wywołuje pewne negatywne następstwa w jego życiu osobistym, zawodowym i rodzinnym. Sytuacja taka stanowi jednak naturalną konsekwencję izolacji więziennej. Ciężar gatunkowy ujemnych skutków osadzenia w zakładzie karnym musi więc być tego rodzaju, że w żaden inny sposób niż przez udzielenie przerwy w karze nie można im zaradzić”.

Z wywiadu środowiskowego kuratora sądowego wynika, że w mieszkaniu położonym w D. K. przy ulicy (...) obecnie mieszka konkubina skazanego M. J.. Lokal ten stanowi własność jej oraz byłego męża i położony jest w budynku wielorodzinnym. Dzieli mieszkania z byłym mężem. Zajmuje w nim dwa odrębne pokoje z kuchnią, osobny pokój zajmuje były mąż. Łazienka (znajdująca się na poddaszu) i przedpokój przeznaczone są do wspólnego użytkowania. Z ustaleń wynika również, że mieszkanie to jest centralnie ogrzewane, jest w nim dopływ prądu i gaz butlowy, a wszelkie opłaty eksploatacyjne regulowane są na bieżąco.

Wbrew temu co podnosi skazany w swoim wniosku, konkubina skazanego nie pozostaje sama, bez wsparcia osób bliskich. Na wolności bowiem przebywają między innymi jej bracia, z których jeden zamieszkuje w pobliżu, tj. na ulicy (...) w D. K. To właśnie na jego pomoc, np. w przygotowaniu opału na zimę, czy wykonaniu remontu mieszkania, może liczyć M. J.. Nie można pominąć również tego, że konkubina skazanego pracuje dorywczo w piekarni (...)” w D. K. jako sprzątaczką i osiąga dochód w wysokości 1200 złotych miesięcznie. A nadto, korzysta z pomocy Opieki Społecznej w formie zasiłków okresowych wypłacanych w wysokości 250 złotych. Konkubina posiada więc środki finansowe, dzięki którym może także wynająć odpowiednio wykwalifikowaną osobę celem przeprowadzenia remontu mieszkania. Zatem, pobyt skazanego na wolności, uznać należy obecnie za niecelowy.

Nie przemawia za uwzględnieniem wniosku także fakt, że skazany na wolności zachowywał się negatywnie. Był objęty dozorem, który nie przebiegał poprawnie. Skazany prowadził naganny tryb życia. Nadużywał alkoholu oraz zażywał środki odurzające. Pod ich wpływem, stawał się agresywny wobec konkubiny, wszczynał awantury i demolował mieszkanie. W tej sytuacji, zdaniem Sądu zachodzi uzasadniona obawa, czy w czasie udzielonej przerwy w odbywaniu kary skazany będzie potrafił funkcjonować poprawnie i przestrzegać porządku prawnego.

Zważywszy również w tym miejscu należy, iż przerwa w odbywaniu kary pozbawienia wolności ma charakter celowy, a rozważając zasadność jej udzielenia Sąd powinien mieć na uwadze fakt, czy skazany wykorzystał przerwę zgodnie z jej przeznaczeniem (vide: post. SA w Lublinie z dnia 27.05.2009r. w sprawie II AKZw 446/09). Skazany odbywał karę pozbawienia wolności za czyny z użyciem przemocy, z art.207§1kk, art.280§1kk, art.157§2kk, art.158§1kk, których dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa z art.64§1kk. Obecnie, wobec skazanego toczy się kolejne postępowanie karne prowadzone przez Sąd Rejonowy w S. w sprawie XIV K 539/14. To niewątpliwie oznacza, że skazany nie jest sprawcą który porządek prawny naruszył w sposób przypadkowy.

W tej sytuacji, brak jest podstaw do przyjęcia, że skazany podczas pobytu na wolności będzie przestrzegał porządku prawnego a w szczególności nie dopuści się kolejnego przestępstwa, a udzieloną mu przerwę w karze wykorzysta zgodnie z przeznaczeniem, zwłaszcza jeśli uwzględni się treść opinii psychologicznej z której wynika, że obecnie nie można zagwarantować, że skazany po opuszczeniu zakładu karnego będzie funkcjonować właściwie i będzie przestrzegał porządku prawnego.

Biorąc powyższe pod uwagę stwierdzić należy, że nie zostały spełnione przesłanki określone w art. 153§2kkw, które uzasadniałyby udzielenie skazanemu przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności. Dlatego też, należało postanowić jak wyżej.

O kosztach postępowania przed Sądem orzeczono na podstawie przepisu art.626§1 kpk w zw. z art.624§1 kpk w zw. z art.1§2kkw.